

Cserebörze Szlovéniában Ptuj 2015. május 9. Írta: Furman Attila

„Ez jó nap volt!” Ez a gondolat járt a fejemben, miközben hazafelé vezettem a Szlovéniai Ptuj városából. És valóban nagyon jó nap volt, hisz a Szlovén Gyűjtői Egyesület (ZZPI) immár 16. nemzetközi cserebörzéről tartottunk hazafele barátommal és gyűjtőtársammal, Arany Krisztiánnal.

Az autóban elkezdtem magamban összeszámolni, hogy az eddig megrendezett találkozók közül 12 alkalmon volt szerencsém személyesen részt venni. A különféle helyszínekkel kapcsolatban sok emlék jutott eszembe. Celje városa, ahol legelőször vettem részt az eseményen, vagy Krk szigete (itt kétszer is volt találkozó, bár ez Horvátország), ahova kalandos út során jutottunk el. De felötlött bennem Ljubjana is, ahol csak rendőri felvezetéssel jutottunk el az ottani rendőrtiszti főiskolára, a börze helyszínére.

Magyar gyűjtőbarátim is felmerültek emlékezetemben, akikkel ezeket az utakat végigcsináltuk. Közülük is vannak már olyanok, akik abbahagyták a gyűjtést, ezek a látogatások mégis örökre elevenen megmaradtak bennem.

De hogyan is indult ez a nap? A helyszínnel kapcsolatban szerencsénk volt, hisz csak 200 km-t kellett utazni, így a kora hajnali felkelést sikerült elkerülni. Kényelmes autózás a határig majd az autópálya matrica megvétele után átléptük a határt és irány az autópálya. A pályára felhajtva egy órányi kényelmes autózás után megérkeztünk az egyik legrégebbi Szlovén városba Ptujba. És itt nem nagy zolok, hisz a találkozó helyszíne már a kőkorból lakott hely volt és a Római birodalom korában Pannónia tartományának egyik fontos településévé fejlesztették. A városban belül a Grand Hotel Primus könnyen feltalálható volt, bár ismertük is az ide vezető utat, hisz a tavalyi találkozó is ugyanitt volt.

Örömmel konstatáltuk, hogy a pontos helyszín egy másik terem lett, ami háromszor akkora, mint a tavalyi, így kényelmesebb nagyobb asztalokat biztosít. Az érkezés pillanatában már körbetekintve ismerős arcok tűntek fel, köztük is régi barátom Branko Zupanič a kinti egyesület elnöke, főszervező. Mint már említettem nem első

alkalommal találkoztam a Szlovén gyűjtőkkel, így szinte mindenki a keresztnévemen szólítva köszöntött egy-egy széles mosollyal és kézfogással. Én is örülök a velük való találkozásnak, hisz köztük is vannak olyanok, akiket közel 20 éve ismerek már a gyűjtésnek köszönhetően. De azt is nagyra

értékelem, hogy azért minden alkalommal találok olyan gyűjtőket, akikkel előtte még nem találkoztam.

Ljubomir Kokosar és Arany Krisztián

Kipakolás, majd utána irány körbelesni a teremben az asztalokon. Mindjárt el is jutottam vagy két asztallal távolabbig, ahol az engem érdeklő területből azonnal felfedeztem pár darabot. Dragan Kokot barátom elmagyarázta, hogy a kinézett darabok mindegyike új, amely nemrég került kiadásra Szlovéniában és Bosznia Hercegovinában. Na, akkor induljon a csere! Az első siker után sorban jönnek a további üzletek és szebbnél szebb darabok. Mellette folyamatos beszélgetések, magyarázatok a különféle

példányokról illetve magáról a gyűjtésről. Természetesen itt sem maradhatott ki az eszmecserek során a mind többször felbukkanó hamisítások illetve a képzelt darabok készítésének problémája. Pár horvát ismerősömet nem láttam a helyszínen így érdeklődtem utánuk Ljubomir Kokosar barátomnál, aki elmondta, hogy sajnos a rendőri munka miatt ők most nem tudtak eljönni, pedig nagyon tervezték. Erre megjegyeztem, hogy sajnos ez nálunk is előfordul, ezért vagyunk mi is csak ketten Magyarországról.

Az idei börze újdonsága volt, hogy az esemény emlékére külön szövéses eljárással készült karjelvény került kiadásra, amelyet jómagam is beszereztem a gyűjteményembe. A magam részéről nagyon jó ötletnek tartottam a darab elkészítését.

A találkozó befejezéseként egy ízletes ebéd következett, aminek elfogyasztása után a búcsúzáskor nyugodt szívvel mondhattuk, „jövőre találkozunk”. Bár itt egy kicsit sántít ez a mondat, hisz az ősszel sorra kerülő Bécsi börzén sokukkal találkozni fogunk. Ennek ellenére egy a lényeg, minden évben érdemes meglátogatni szomszédban élő és gyűjtögető barátainkat.

Írta: Furman Attila